

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **X**, nar. X. X. , státní příslušnost Republika Kazachstán, bytem X, X, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2016, č. j. OAM-79/LE-LE05-P16-2016, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016, č. j. OAM-79/LE-LE05-P16-2016, rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně rozhodl o neudělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu či udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Uvedl, že žalovaný sice uznal, že jednání, kterého se vůči němu dopouštěla kazašsko-čečenská mafie či jiní etničtí Kazaši by samo o sobě mohlo naplnit definici pronásledování (zvláště, pokud by bylo motivováno žalobcovou německou národností), ovšem o udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu odmítl uvažovat s ohledem na to, že se v

případě původců tohoto pronásledování jedná o soukromé subjekty a nelze konstatovat, že by kazašské úřady nebyly schopny a ochotny žalobci proti tomuto pronásledování poskytnout účinnou ochranu. Žalobce souhlasí s tím, že původci přímého ohrožení, ústrků a vydírání byly osoby, které nelze ztotožnit s kazašským státem, ovšem výslovně nesouhlasí s tím, že by snad Kazachstán byl schopen a ochoten poskytnout mu účinnou ochranu proti tomuto pronásledování. Jelikož pak v jeho případě tato neochota pramení právě z jeho národnosti, je zřejmé, že i v případě pronásledování prováděného soukromými subjekty jsou naplněny podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že kazašsko-čečenská mafie se na něj soustředila pouze proto, že je evropského původu, v jeho případě pak byl nátlak zesílen speciálně tím, že je německé národnosti, což na území bývalého Sovětského svazu i v dnešní době vyvolává silné emoce spojené s nacistickým Německem a krutostmi, kterých se dopouštěly německé jednotky na okupovaném území. Vedle pochopitelně finanční motivace byla odlišujícím prvkem vyvolávajícím vydírání a pronásledování žalobce právě jeho německá národnost. Lze tedy jednoznačně konstatovat, že žalobce uvedl, že zažíval pronásledování motivované z velké části právě svojí národností. Co se týče neochoty státních orgánů, zdůrazňuje, že tvrzení žalovaného o individuálním selhání jednotlivého policisty je zcela neudržitelné. Žalobce jasně uvedl, že se obrátil na policii pokaždé, když byl napaden, dokonce se snažil trpělivě překonat nezájem a lhostejnost policie tím, že sám zjišťoval totožnost osob, které ho napadaly. Dlouhodobost a systematickosti nečinnosti policie pak zcela vyvrací neudržitelný závěr o údajném individuálním selhání konkrétního policisty. Vedle toho z výpovědi žalobce rovněž jednoznačně vyplynulo to, že z jednání policie je zřejmé, že neochota policie mu pomoci vycházela z jeho národnosti. Na stížnosti policisté reagovali tak, že se mu smáli a „mluvili kazašsky“, je tedy zřejmé, že policisté zdůrazňovali žalobcovu národnost a jeho druhořadé postavení v Kazachstánu. V důsledku silné rusifikace, která v Kazachstánu probíhala již od 19. století, bylo totiž především v době Sovětského svazu přirozené, že občané Kazašské sovětské socialistické republiky, kteří nebyli etnickými Kazachy, neovládali kazaštinu, jelikož preferovanou řečí byla ruština. Právě zdůrazněním toho, že žalobce nehovořil plynule kazašsky, policisté dávali najevo, že žalobce není skutečným Kazachem, že si nezasluhuje ochranu a že „kazašská“ policie slouží Kazachům, a nikoliv národnostním menšinám. Tvrzení žalovaného o tom, že neochota policie žalobci poskytnout ochranu vůči pronásledování byla ojedinělým selháním konkrétního policisty a že nebyla motivována jeho národností, je očividně nepodložené, nemá oporu ve spisovém materiálu a je tedy zcela neudržitelné. Podobně neakceptovatelný je názor žalovaného, podle nějž měl svoji situaci řešit vnitřním přesídlením. Žalobce jednoznačně uvedl, že jeho problémy pramenily z jeho německé národnosti a všeobecné averze vůči obyvatelstvu evropského původu, zvláště vůči německé menšině. V situaci, kdy je žalobce příslušníkem nepříliš oblíbené národnostní menšiny, jejíž zastoupení v obyvatelstvu Kazachstánu prudce klesá, je vnitřní přesídlení příslušníka německé menšiny v rámci Kazachstánu značně problematické. Jakákoliv podrobnější úvaha týkající se možnosti žalobcova vnitřního přesídlení zaměřená na jeho osobní situaci, rodinu, národnost a minulost však v rozhodnutí absentuje. Žalobce připomíná, že zcela paušální a obecná argumentace týkající se možnosti vnitřního přesídlení je nedostatečná a způsobuje nepřezkoumatelnost.

Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nedospěl k závěru, že by žalobcem tvrzené potíže kvůli jeho německé národnosti s kazašsko-čečenskou mafií, která na žalobci vyžadovala odvádění částí peněz z jeho výdělku, a Kazachy obecně, bylo možno podřadit pod pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle názoru žalovaného se v případě tvrzených potíží žalobce zjevně jednalo o pachatele trestné činnosti a skutečnost, že státní orgány Kazachstánu nemají činnost takovýchto kriminálních živlů zcela pod kontrolou

či že potírání takovéto trestné činnosti ze strany státních orgánů není dostatečné, pak nelze vyhodnotit jako pronásledování žalobce ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Z informací sdělených žalobcem rozhodně nevyplývá, že by mu kazašská policie odmítla pomoci právě z důvodu jeho německé národnosti, jak nyní žalobce tvrdí v žalobě, či jiných azylově relevantních důvodů. Správní orgán též poukazuje na skutečnost, že ostatně ani sám žalobce ve svých výpovědích učiněných ve správním řízení neprohlašoval nic o tom, že by mu kazašská policie odmítla zajistit ochranu před vydíráním čečensko-kazašské mafie právě z důvodu jeho německé národnosti. Tvrzení v žalobě, že policisté tím, že na žalobce mluvili kazašsky „dávali najevo, že žalobce není skutečným Kazachem, že si nezasluhuje ochranu a že ‘kazašská’ policie slouží Kazachům a nikoli národnostním menšinám,“ považuje správní orgán za ničím nepodložené spekulace, které žalobce nadto rozvíjí poprvé až ve své žalobě. Je však pravdou, že žalobce v průběhu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany hovořil o pronásledování osob v Kazachstánu z důvodu jejich nekazašské národnosti a vyjadřoval se v tom smyslu, že čečensko – kazašská mafie, která lidi vydírá o peníze, si vybírá Němce, Rusy, Ukrajince, prostě ty, co nevypadají jako Kazaši, a tvrdí, že Kazachstán je jen pro Kazachy, jdou jen proti bílým, Němcům, Rusům, Ukrajincům atd., přitom tam žije spousta Arménů, Ázerbájdžánců, Turků, ale proti těm tmavším, jak uvedl žalobce, proti lidem z Kavkazu nic nemají, ti tam žijí v klidu. Správní orgán podotýká, že dle vyjádření žalobce v Kazachstánu stále žije otec žalobce a dále žalobcův mladší bratr. O tom, že by oba či některý z nich měli kvůli své německé národnosti problémy, které by je například také donutily odejít ze země, jak to učinil žalobce, se však žalobce vůbec nezminil.

Žalovaný rovněž poukázal na nesrovnalosti a rozpory ve výpovědích žalobce v průběhu správního řízení, které dle názoru správního orgánu snižují důvěryhodnost jím tvrzených obav z pronásledování, když například žalobce během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 7. 2016 prohlašoval, že mu osoby kazašské národnosti chtěly uříznout ruku, pořezali ho na ní a on se poté s tímto zraněním léčil několik měsíců, přičemž doteď má následky. V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 5. 7. 2016 v rámci řízení o správním vyhoštění však žalobce uvedl, že byl zraněn o políčku, ve které bylo sklo, a uvedl, že s tímto zraněním podstoupil operaci. V protokolu ze dne 5. 7. 2016 výslovně sdělil, že zdravotně se cítí v pořádku, jen má pořezanou ruku, zároveň však ani v nejmenším nenaznačil, že by mělo dojít k násilnému pořezání jeho ruky, jak později tvrdil v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k rozporuplným výpovědím žalobce pak správní orgán nemůže například tvrzení žalobce o pořezání jeho ruky (či dokonce o pokusu o uříznutí jeho ruky) příslušníky kazašsko-čečenské mafie považovat za věrohodná.

Dále zdůraznil, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po jedenáctiletém pobytu na území České republiky a že již ode dne 14. 12. 2005, kdy mu skončila platnost víza, zde pobývá nelegálně. Svůj pobyt na území České republiky se žalobce pokoušel legalizovat za pomoci prostředníků z Ukrajiny, a poté již neměl finanční prostředky na vycestování. Dne 10. 6. 2012 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které však žalobce nerespektoval. Dne 5. 7. 2016 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o dalším správním vyhoštění se stanovenou dobou 4 let, po kterou nemá žalobce umožněn vstup na území členských států Evropské unie. V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 10. 6. 2012 a ze dne 5. 7. 2016 pro účely správního řízení o správním vyhoštění pak žalobce v obou případech mimo jiné vypověděl, že mu není známa žádná překážka, pro niž by se nemohl vrátit do své vlasti. Správní orgán tak shrnuje, že ač žalobce do České republiky přicestoval již dne 10. 7. 2005, o udělení mezinárodní ochrany požádal až dne 11. 7. 2016, a to poté, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o již v pořadí druhém správním vyhoštění a žalobce byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, tedy v době, kdy mu přímo hrozilo, že bude muset opustit území České republiky. Na území České republiky žil žalobce více než deset let

nelegálně a za celou tuto dobu o udělení mezinárodní ochrany nepožádal, i když tak učinit prokazatelně mohl. Dle názoru správního orgánu je proto podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobce nutné vnímat jako čistě účelové jednání s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění a legalizovat si pobyt na území České republiky. Správní orgán též uvádí, že žalobce jako důvod svého odchodu z vlasti, kterým dle něj jsou potíže s kazašsko-čečenskou mafií kvůli jeho německé národnosti, poprvé uvedl, až v řízení o udělení mezinárodní ochrany. V roce 2012 při kontaktu se státními orgány České republiky, konkrétně v průběhu správního řízení o správním vyhoštění, se žalobce o těchto potížích kvůli své německé národnosti vůbec ani nezmiňoval, přičemž výslovně naopak uvedl, že mu není známa žádná překážka, pro niž by se nemohl vrátit do své vlasti. V průběhu dalšího správního řízení o správním vyhoštění hovořil sice žalobce o potenciálním nebezpečí, které by mu mohlo hrozit v jeho vlasti, když vypověděl, že když pracujete v teritoriu Čečenců, musíte jim dávat 30 % ze svého výdělku. I v tomto řízení však žalobce zopakoval neexistenci překážky jeho návratu do vlasti. Jako důvod odchodu z vlasti v obou případech řízení o správním vyhoštění žalobce uváděl svou tehdejší přítelkyni. Potíže s Kazachy a kazašsko-čečenskou mafií z důvodu své německé národnosti žalobce za důvod odchodu z vlasti poprvé označil až ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 11. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Dne 18. 7. 2016 poskytl údaje k této žádosti, kde uvedl, že je kazašské státní příslušnosti, německé národnosti a jeho náboženským přesvědčením je pravoslaví. Je svobodný, bezdětný, posledním místem bydliště jmenovaného v jeho vlasti bylo město Temirtau. Ze své vlasti naposledy vycestoval letecky z Almaty přes Petrohrad a Vídeň do Prahy. Na území ČR přicestoval v roce 2005 na české pracovní vízum. Uvedl, že neměl žádná udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu dříve nikde jinde nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravotně zcela v pořádku, nemá žádné zvláštní potřeby. Dále uvedl, že patří k národnostní menšině a bojí se, že by ho v Kazachstánu lidé kazašské národnosti pronásledovali. V roce 2005 odjel, protože tehdy mu Kazaši nadávali do fašistů, protože je z německé menšiny. Několikrát ho napadli, nadávali mu, aby vypadnul z Kazachstánu, že Kazachstán je jen pro Kazachy. Napadali všechny, kdo nejsou Kazaši, Němce, Rusy. Uvedl, že jim zapálili dům a všechno mu shořelo, tak mu jeho matka říkala, ať zkusí odejít do Německa, ale hlavně ať jde někam pryč.

V průběhu pohovoru k žádosti uvedl, že naposledy opustil Kazachstán v roce 2005, poté se již do Kazachstánu nikdy nevrátil. Z Kazachstánu odjel, protože ho chtěli zabít. Popsal, že každý měsíc byl několikrát v nemocnici. Nadávali mu, že je fašista, protože je německé národnosti, a že fašisti do Kazachstánu nepatří, a říkali mu, ať z Kazachstánu vypadne. Tvrdili, že když tam bydlí, tak jim musí platit část svého výdělku, a když neplatil, tak skončil v nemocnici. Kazašská policie s tím nikdy nic neudělala, nikdy za ním nepřišli do nemocnice, zeptat se, co se mu stalo, naprostý nezájem. Vypověděl, že mu zapálili byt, ukradli mu motorku, chtěli mu uříznout ruku. Uvedl, že v Kazachstánu vládne kazašsko-čečenská mafie, tahají z lidí peníze, bijí lidi a policie nic neudělá. Dokonce mu zabili bratra. Po třech měsících, co byl v ČR, mu volala matka, že jeho bratra našli někde na ulici ubitého k smrti. Dle žalobce ho ubili k smrti Kazaši, protože neodjel. Možná se ho ptali, kde se žalobce nachází, že nezaplatil. A jeho bratr, jak už byl asi opilý, tak jim nejspíš řekl, ať jdou někam, a pak ho umlátili. Žalobce uvedl, že to ale neví, to neví nikdo, jen tak domýšlí. Policie to uzavřela, protože nikoho nenašli. Nikdo neví, kdo to udělal. Ale jeho bratr byl taky Němec a taky mu nadávali. Pak začal hodně pít. Jiný důvod k odjezdu z vlasti, než který uvedl, neměl.

Jeho potíže začaly nějak asi od roku 2001. Je z německé menšiny a oni za ním prostě přišli a chtěli, aby jim každý měsíc odvedl 30 % ze svého výdělků. Je to taková kazašsko-čečenská mafie, která z lidí vydírá peníze. Jde o to, že kdyby byl Kazach, tak si ho ani nevšimnou, ale protože je Němec, tak od něj chtěli peníze. Oni nepracují, o práci vůbec nemají zájem a jen vybírají peníze. Vybírají si Němce, Rusy, Ukrajince, prostě ty, co nevypadají jako Kazaši, a tvrdí, že Kazachstán je jen pro Kazachy. Nadávali mu do fašistů, protože je Němec. Uvedl, že nejdříve pracoval v továrně, ale dostával jen málo a většinou ani nezaplatili. Tak zkusil podnikat, dělal střechy. Najal kluky, co byli bez práce, Rusy a Němce, protože Kazaši pracovat nechtějí, i kdyby jim člověk práci nabídl. Když se pak ti lidé doslechli, že si slušně vydělává, přišli a chtěli peníze, 30 % výdělků. A když neplatil, tak ho zbili tak, že skončil v nemocnici. Řekli mu, že když nebude platit, tak bude pořád v pracovní neschopnosti. Vždycky ho zbili, až skončil v nemocnici. Nakonec mu chtěli uříznout ruku, pořežali ho na ní tak, že se léčil několik měsíců a doteď má následky. Když šel na policii, tak nic neudělali. Začal podnikat asi v roce 2003. Již předtím, než začal podnikat, měl potíže. Často mu nadávali, také někdy Kazaši přišli večer a křičeli, že jsou fašisti a ať táhnou z Kazachstánu. Neví, co to bylo za lidi, prostě nějací Kazaši, on je neznal. Prostě nadávali, že ani neumějí kazašsky, ať táhnou. Na otázku, kdo byli lidé, kteří ho napadali a vydírali, odpověděl, že to byli taky Kazaši, mafie spojená s Čečenci. Obrátil se na policii pokaždé, když ho napadli. Když už byl schopný tam jít, tak šel na policii a žádal je, aby s tím něco udělali. Ale oni mu vždycky jen řekli, že s tím nemůžou nic udělat, že nemá žádné informace, že ani neví, kdo to byl. Tak si třeba i schválně zjistil, kdo to byl, jména, i to, kde sedávají večer, ve kterém podniku, stejně nic neudělali. Uvedl, že policisté na něj mluvili kazašsky, smáli se, a jen mu říkali: „a co my s tím“. Žádný doklad o tom, že se obrátil na policii, nemá, policie ani nikdy nic nenapsala. Když neuspěl na policii, nikam jinam se neobracel, akorát ještě psal do Almaty, tehdejšího hlavního města, prezidentovi, ale nic se nestalo, ani mu nikdo neodpověděl. Na dotaz, proč nezvolil Německo, ale ČR, když je německé národnosti, odvětil, že jel nejdříve do ČR, chtěl se dostat do Německa, ale pak se mu tu zalíbilo, a tak tu zůstal, naučil se jazyk a Německo ho již nelákalo.

Dne 20. 10. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování (resp. hrozící vážné újmy) státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. V průběhu správního řízení však nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by skutečnosti ve smyslu výše uvedeného naznačovaly. Jak z výpovědi žalobce vyplývá, původci jeho tvrzeného pronásledování byly soukromé osoby, běžní občané Kazachstánu, konkrétně příslušníci kazašské národnosti, a dále kazašsko-čečenská mafie, a tyto v žádném případě nelze označit za státní orgán, stranu nebo organizaci ovládající Kazachstán nebo podstatnou část jeho území, což je dle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu podmínkou k tomu, aby se dalo hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Dále uvedl, že se v případě potíží žalobce zjevně jednalo o pachatele trestné činnosti a skutečnost, že státní orgány nemají činnost takových živlů zcela pod kontrolou, nelze jako pronásledování žadatele ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu vyhodnotit. V žádném případě z informací sdělených žalobcem nevyplývá, že by mu policie odmítla pomoc z důvodu jeho německé národnosti či jiných azylově relevantních důvodů, nakonec ani on sám nic takového ve svých výpovědích

neprohlášoval. Rovněž zdůraznil, že žalobce v předchozích správních řízeních opakovaně uvedl, že mu není známa žádná překážka, pro niž by se nemohl vrátit do své vlasti. Z těchto důvodů dospěl k závěru, že v případě žalobce není důvod pro udělení azylu ani pro udělení doplňkové ochrany.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 21. 1. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil jeho obtíže s příslušníky kazašsko-čečenské mafie. Tato námitka není důvodná. V rozhodnutí sp. zn. 7 Azs 25/2008 NSS uvedl, že „*Jelikož zpravidla není v možnostech žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností*“. V projednávané věci dospěl soud k závěru, že tvrzení žalobce nejsou věrohodná. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po 11 letech svého pobytu na území ČR, což nesvědčí pro důvodnost jeho obav. Dále je nutné zdůraznit, že s ním byla v minulosti vedena dvě řízení o správním vyhoštění, v jejichž rámci s ním byl vždy učiněn pohovor, ve kterém byl tázán na případné překážky jeho návratu do vlasti. Žalobce však ani v jednom případě nezmínil žádnou ze skutečností, jimiž nyní odůvodňuje svou žádost o mezinárodní ochranu. Tvrzení o svých potížích v zemi původu uvedl poprvé až ve své žádosti o mezinárodní ochranu. Rovněž je třeba zmínit některé podstatné rozpory v jeho výpovědích, zejména rozdílný popis jeho poranění ruky, na který upozornil žalovaný ve svém vyjádření (srovnej str. 3 rozsudku). Soud tak konstatuje, že tvrzení žalobce o pronásledování v zemi původu a o hrozící vážné újmě v případě návratu nejsou věrohodná a nemohou proto být důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 8.228,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. 4. 2017

Olga Stránská, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Léblová